

Aparegué en el cel un gran prodigi: una dona... (Ap 12,1)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Al bell mig del mes d'agost, l'Església ens obsequia amb la solemnitat de l'Assumpció de Maria al cel, de gran significació per a la nostra fe cristiana. De fet, aquesta festa culmina totes les celebracions marianes de l'any. Perquè, com es recull en el text de la promulgació del dogma de l'Assumpció de Maria en cos i ànima al cel, feta per Pius XII l'any 1950, tots els títols majors de Maria fonamenten el fet de la seva assumpció: Mare de Crist, indissociablement unida i associada pel consentiment incondicional a l'Encarnació, a la Redempció i a la Pentecosta; els dons de la virginitat perpètua i de ser sense pecat, immaculada. Per això mateix, per trobar-se unida al misteri de Crist de manera tan singular, no podia estar de cap manera en el poder del dimoni, de la mort ni de la corrupció.

En el capítol 12 de l'Apocalipsi trobem el prodigi d'una dona *que tenia el sol per vestit, la lluna sota els peus i duia al cap una corona de dotze estrelles*. Aquest text bíblic, proclamat en la missa del dia de l'Assumpció de Maria, ens permet una contemplació convincent i concreta del misteri definit per Pius XII. Aquesta dona vestida de sol, encinta i amb dolors de part, és contraposada a un gran drac rogenic (v. 3), que vol devorar el seu fill. Però el fill de la dona va ser endut cap a Déu i el seu tron (v. 5). La batalla en el cel fou vençuda per Miquel i els seus àngels, i el drac fou llançat a la terra, on va perseguir la dona que havia infantat el fill, però la dona va rebre les dues ales de l'àguila, perquè volés fins al desert, al lloc que Déu li havia preparat (vv. 13-14). Aquest relat misteriós pot ser un indicatiu o profecia de l'assumpció. És significativa l'expressió: *el lloc que Déu li havia preparat*, utilitzada pel mateix Crist, tal com llegim en Jn 14,2, per a significar el lloc preparat per als seus deixebles en les estances celestes del Pare. Certament, aquesta

dona de l'Apocalipsi és l'Església, però també personifica Maria. Maria és solidària de l'Església, n'és un membre, el més excel·lent; d'altra banda, és precursora de la plenitud del que s'esdevindrà en tot el Cos de Crist en la plenitud del temps. Ella, gloriosa en el cel, resta sempre íntimament present i solidària dels seus altres fills que continuen la lluita en aquesta terra contra el gran drac rogenic. Com ens diu el Concili Vaticà II: «Maria brilla, també en aquest món, com a senyal d'esperança segura i de consol per al poble de Déu pelegrí, fins que arribi el dia del Senyor» (LG, 68).

